JAY

JAY

JO AN BEE

Auteur: JOANBEE
Coverdesign: JOANBEE
ISBN: 9789465549705
© JOANBEE

Andere boeken ook verkrijgbaar bij Brave New Books:

Mishandeld

Sundown Club

Brand

Lyndy en Haar knappe man

Alison

Is er nog hoop?

IJshockey of toch liefde?

Hart van Goud

Four Bees
Deel 1, Brad
Deel 2, Barto
Deel 3, Bri
Deel 4, Billy

Onverwachte Wending, een ongeluk of toch een geluk!

Herinneringen, hoe haar leven veranderd.

Hij, die overwint! Zal zij ook kunnen overwinnen?

McNeal, PI
Dex, de man van de oplossing.

Orange Valley
Deel 1, De liefde overwint!
Deel 2, Liefde is alles!

Deel 3, Onverwachte Liefde!

Niets van deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berusten op toeval.

Dankwoord
Blij als ik ben, dat ik mag schrijven en mijn boeken mag uitgeven, wil ik graag mijn gezin bedanken voor hun steun. Dit kon ik nooit doen zonder het geloof van mijn man en kinderen in mij, maar ook niet zonder geloof van kunnen van diverse uitgevers. Ook hun wil ik bedanken voor alle soorten van commentaar, die ze mij hebben gegeven. Daar had ik veel steun aan. Blij ben ik als jullie mijn boeken blijven lezen! Net zoals ikzelf ook altijd ben blijven lezen!

Korte inhoud

JAY

Dit boek is tegelijkertijd te lezen met het andere deel in deze serie “Kari’s geheimen”.
Jay ontmoet zijn droomvrouw, brengt haar thuis, maar komt erachter, dat ze er niet meer woont. Als hij een tattoo wil van zijn overleden legermaten, dan staat zijn wereld op zijn kop. Hij slaat zijn slag. Maar zonder slag of stoot gaat dat proces niet. Zal hij zijn vrouw vast kunnen houden?

<1>

Jay Bright heeft het enorm druk. Sinds kort is hij weer in de woonplaats van zijn ouders neergestreken. Zij worden er niet jonger op en hij was wel klaar met het leger waarin hij twaalf jaar gediend had. Net als zoveel mannen in zijn bataljon. Op de helft van zijn bataljon na is iedereen zich gaan vestigen in zijn woonplaats. Omdat hij een motorclub wilde starten met garage en omdat hij ook een tattoo shop wilde beginnen. En daarmee kwamen de moeilijkheden. Er zijn in deze contreien veel motorclubs, maar die zijn veelal corrupt en houden van bedreigingen. Dingen waar Jay echt niet van houdt. Ook zijn die dingen niet nodig vindt hijzelf. Zijn wil om een betrouwbare motorclub te starten werd meteen door zijn mannen overgenomen. Daarom ook dat ze allemaal hierna toe verhuisd zijn. Ze zijn met zijn allen de andere motorclubs af geweest om te kijken of ze zich konden aansluiten, maar de moraal van dit verhaal is, dat iedereen niet eens nadacht om zich bij een andere motorclub aan te sluiten. Zo het feit, dat Jay er met een eigen plan kwam. Maar nu wilde anderen zijn motorclub overnemen. De gekste overname aanboden zijn al geweest, maar blijkbaar kan het steeds gekker. Schijnbaar vinden ze zijn motorclub een bedreiging. Voor die van hun dus.

Omdat hij geen tijd had voor de tattoo shop had hij Derek Bose als beheerder aangesteld, zodat die tak van hem beschermd bleef. Ze draaide redelijk, maar het kon beter. Ondanks dat het wel drukker en drukker werd. Derek had hem verteld, dat hij een vacature had opgehangen in een café waar je heerlijk kon ontbijten, lunchen en dineren. Het stond goed bekend in de stad, zodat er vele mensen kwamen om daar een maaltijd te nuttigen. Hopelijk zou het dat niet al te lang meer duren. Dan was er weer een zorg minder voor hem. Nu zit hij aan een tafel in zijn eigen motorclub. Met nog enkele mannen van zijn eenheid. Omdat hij de leiding had van hun eenheid noemde ze hem allemaal “baas”. Heel irritant eigenlijk. Er wordt gepraat over van alles. Maar Jay is druk in zijn hoofd, maar constateert wel, dat er

twee dames aan de bar zitten. Er was besloten, dat ze ook een bar zouden gaan runnen. Maar al snel verdwijnt de ene dame en de ander dame blijft aan de bar zitten. Ze ziet er niet helemaal op haar plaats uit. Kijkt voortdurend om zich heen en als de ene dame na zo'n vijftien minuten nog steeds niet terug is, gaat de andere dame haar achterna. Dan komt de laatste dame weer binnen en betaald de rekening en pakt haar tas, die ze op de bar had laten liggen. En vertrekt via de normale in- en uitgang. Dan besluit hij de dame achterna om te gaan om te kijken of alles goed is. En waarom hij dat nu doet, weet hij zelf niet. Maar er is iets aan deze dame, waarvan hij gecharmeerd raakt. Hij pakt zijn motor en start deze. Als hij om zich heen kijkt, ziet hij de dame niet. Doet zijn helm op en rijdt het terrein af. Een stukje verderop ziet hij haar lopen. Haar schoenen heeft ze in de hand genomen en moet dus op blote voeten lopen. Wat niet gemakkelijk is langs de kant van de weg. Er liggen kleine steentjes, die behoorlijk scherp zijn. Dan besluit hij naast haar te gaan rijden. Maar zij lopend en hij rijdend is niet eenvoudig. Zijn motor gaat te snel en dus zet hij deze uit en gaat naast haar lopen, terwijl hij zijn helm maar weer heeft afgedaan.
'Kan ik je thuisbrengen?'
Ze kijkt naar hem op en schudt haar hoofd.
'Waarom niet? Het is nog een behoorlijke wandeling naar de stad toe.'
Maar ze kijkt hem niet eens aan, terwijl ze wel haar hoofd blijft schudden.
'Ben ik zo afschrikwekkend?'
Hij moet wel heel goed luisteren om te horen wat ze nu zegt. Zoiets als "ik ken jou niet" en "ik ga niet met een vreemde mee". Wat natuurlijk bewonderenswaardig is, maar straks met voeten die zo zeer doen, dat je niet meer kunt lopen en er bloed uitloopt, is nu niet bepaald wijs. Dus hij besluit drastisch te doen en neemt zijn telefoon uit zijn zak en belt zijn vader op. Daarom drukt hij ook op de facetime knop. En meteen klinkt er zijn vaders stem.
'Hey zoon. Kan ik je ergens bij helpen?'
'Ja, papa. Er loopt hier een dame langs de kant van de weg met haar hoge hakken in haar hand. Ik wil haar thuis brengen, maar ze kent mij niet en dus blijft ze volhouden, dat ze niet wil, dat ik haar thuis ga brengen met mijn motor.'

Ondertussen laat ik het scherm van mijn telefoon naar deze zo intrigerende dame draaien. Zodat mijn vader meteen haar kan zien.
‘Och, meisje toch. Die rottige steentjes langs de kant van de weg zijn verschrikkelijk.’
Zijn vader heeft de aandacht van de dame gekregen en ze beginnen een gesprek. Ik geef ondertussen mijn telefoon aan de dame, die deze gewoon aanpakt. Dan komt mijn moeder erbij en waar ze over hebben, heeft Jay geen idee van, maar de interactie is zo mooi, dat hij maar naar haar blijft kijken. Als het gesprek opeens wordt beëindigd, komt Jay weer tot zichzelf.
‘En je hebt kennisgemaakt met mijn ouders. Nu ben ik geen onbekende meer of wel?’
Daar geeft ze geen reactie op, maar knikt wel. Beter dan ze haar hoofd blijft schudden.
‘Stap je achter op mijn motor, zodat ik je thuis kan brengen?’
Dan pak ik nog een helm uit mijn motor en help haar deze op te zetten, daarna doe ik die van mijzelf op en stap voorop. Houdt mijn hand op, zodat ze makkelijker kan opstappen, achter mij. Ze neemt mijn hand pas, nadat ze eventjes naar mijn hand heeft gekeken. Ze heeft een rokje aan, maar ze doet het toch. Als ze achterop zit, dan pas bemerkt ik haar lichaam op. Mijn lichaam wordt daarom ook wakker, vooral in de onderste regionen. Ik vertel haar, dat ze mij stevig moet vasthouden, anders valt ze achterover. Maar dan haar lichaam tegen mijn rug is wel zo lekker dat ik straks misschien wel haar wil volgen naar haar huis toe. Maar bij het eerste appartementengebouw zegt ze dat ze thuis is, maar daar geloof ik niet zo in. Ze loopt wel naar binnen en stapt de treden van de trap naar bovenop. Het is haar stem, die niet geloofwaardig klinkt. Maar normaal zou je zeggen, dat het soepeltjes zou gaan, maar ze hapert en kijkt om. Ik krijg het gevoel, dat ze hier helemaal niet woont, maar van mij af wil. Omdat ze mij niet kent. Ik rijd daarom weg, maar rijd een rondje ga op een onmogelijke plek staan wachten. Al snel verschijnt ze weer en loopt een tiental blokken en gaat dan een gebouw in. En zie haar snellopend naar boven gaan. Dan gaat er op de tweede laag een licht aan in een appartement. Blijkbaar woont ze daar dan weer wel. Ik neem het adres en nummer in mijn geheugen op en rijdt weer terug naar de motorclub.

Het duurt niet lang als ik weer terug ben, maar ik ga naar mijn kantoor. Alsof ik al die tijd daar al was. Er is iets aan de dame geweest wat mij van mijn stuk heeft gebracht. Goed, ze was knap, had een leuk rokje aan en voelde tegen mijn rug wel heel lekker aan. Haar borsten waren een handvol, en haar kont zag in dat rokje er wel bijzonder lekker uit. Ook twee grote handen vol. Mijn handen zijn groot en daarom denk ik meteen wat ik met deze mooie kont zou willen doen. Zou ze zich een klap op die billen laten geven? Meteen begint mijn pik zich te roeren. Alsof hij zich in dit hele spektakel wil mengen. Tussen die billen, van achteren, op mijn schoot. Werkelijk al mijn zintuigen werken op volle toeren. Mijn lijf vertelt me dat ik best van alles met haar zou willen doen. Ik lijk wel weer een tiener, die amper aan zijn eerst ervaring toe is. Een hoofd vol beelden. Zelfs onder mijn douche begint alles weer over nieuw. Ik moet mijzelf helpen om van die stijve af te komen met al die heerlijke beelden, die ik in mijn geheugen heb opgeslagen. Dit kon wel eens langer duren dan ik dacht, voordat ik zonder deze beelden verder kan gaan. Ik weet geen eens haar naam, wel haar adres. Maar zomaar verschijnen zal niet gaan. Hopelijk komt ze vaker in mijn motorclub. Maar daar ben ik niet gerust op. In ieder geval droom ik de hele godganselijke nacht en mijn zintuigen raken overbelast. Met moeite word ik ’s morgens wakker uit die heerlijke dromen. Maar met een onbevredigend gevoel. De douche moet dan maar weer uitkomst bieden.

<2>

Een paar dagen later komt Derek naar mij toe. Enthousiast en vol van de dingen, die gebeurd zijn. Wat blijkt hij heeft een sollicitant gehad. Zijn mond blijft maar praten. Ik krijg er een enorme hoofdpijn van.
‘Rustig, Derek. Vertel eens langzaam wat er met die sollicitant is.’
‘Nou.’
Het is even stil alsof hij zich heeft moet herpakken en die stilte is gewoon aangenaam.
‘Weet je?’
‘Ja?’
‘Het is een vrouw, maar ze kan tekenen, joh. Niet normaal gewoon.’
‘Ja, kan ze ook tatoeëren?’
‘Natuurlijk. Maar ze is gewoon zo’n talent, joh.’
‘Talent?’
‘Ja, een groot talent. Ze laat zien met foto’s van ervoor en erna.’
‘Dat doen er niet veel.’
‘Nee, juist. Daarom.’
Derek is lyrisch, enthousiast en heel erg blij. Hij heeft haar een werkplek aangeboden met een salaris. Proef van een week, daarna vast. Behalve de zondag is ze op donderdag vrij. Zondags wil Jay niet dat er gewerkt wordt, maar dat ze die dag doorbrengen met familie en/of vrienden.
‘En wanneer komt ze werken?’
‘Deze komende week al. Ze gaat eerst verhuizen dit weekend. Iets met een vriendin, die haar belazerd heeft.’
Mijn wenkbrauwen gaan ophoog en weer naar beneden.

Ikzelf moet mij bezighouden met de motorclub. Er is genoeg beveiliging. Altijd zijn mijn makkers er wel. De ene keer wat minder, de andere keer wat meer. Zeker drie personen wil ik altijd in het clubhuis hebben, maar gewoonlijk zijn het er veel meer. Zelfs als ik er niet bij ben en zelfs als ik er wel bij ben. Deze mannen hebben mij nog nooit een reden gegeven om niet met hen samen te willen zijn. Ze zijn mijn

broeders en ik die van de anderen. Een broederschap zoals je vaak ziet bij mensen uit het leger. Je hebt elkaar leren kennen onder uitzonderlijke situaties. In het gewone leven komen deze situaties niet voor over het algemeen. Gelukkig maar denkt Jay. Misschien moet ik een vergadering beleggen met mijn maten. Want al die andere motorclubs zitten achter de mijne aan. Dus die middag worden al zijn mannen verwacht. De deuren van het clubhuis zitten op slot, zodat er geen onverwachte mensen binnen kunnen lopen. En we dus onder elkaar zijn. Ik leg uit waarom we hier zijn en wat ik wil gaan doen. Er moet een manier zijn om die lui ver bij ons uit de buurt te laten blijven. Dan zet ik uiteen wat ik allemaal wil gaan doen. Eerst moeten we ervoor zorgen dat niemand zomaar binnen kan komen als de deuren dicht zitten.
Daarom heb ik mijn zinnen gezet op camera's. Op het parkeerterrein. Voorkant en achterkant bij de deuren. Die achterdeur moet alleen open te maken zijn van binnenuit. Daar heb ik een monteur voor nodig. Maar ik wil ook camera's bij de bar en op de plekken die je niet makkelijk kan bekijken. In elke kamer, die het publiek niet en wel mag betreden komen camera's. Ik laat geen ruimte voor opties waar je kan verbergen en dan later gewoon de deur uit kan lopen. Als ik vraag of iemand daar bezwaar tegen maakt, is er niemand die mijn voorstel torpedeert. Wel zijn er zorgen of ik niet te ver ga, maar dat wordt weer door anderen van tafel geschoven. Ik laat deze mannen even redeneren over waarom wel en waarom niet, maar al snel laten ze mij horen, dat er geen redenen zijn om het niet te doen. Blijkbaar heeft onze wetten hier geen problemen mee. Vooral niet als er moeilijkheden zijn, maar nog geen serieuze pogingen om de boel te traineren. Wel moeten er bepaalde dingen gezegd zijn, zoals die bedreigingen, die ze telkens doen. Wel is het een goed idee om dit eerst met de politie te bespreken. Dan besluit Jay omdat dit eerst te gaan doen, maar wel die deur alvast te laten fixen. Want dat is gewoon een goed idee. Wel naar buiten. Bij voorbeeld een brand of een opruiing. Mensen moeten veilig het pand kunnen verlaten. Maar naar binnen wil Jay echt wel tegenhouden. Dat kan nu wel, maar dat moet over zijn.